

Hoofdstuk 1 Voulte-sur-Rhône

Arno lag voor het eerst sinds die memorabele nacht begin juli, nu vijf maanden geleden, een lange tijd wakker. Hij had zich, in zijn wens om Elna niet te wekken, muissstil gehouden. De zon viel door een kier tussen de gordijnen in een streep felgeel licht de kamer binnen. Hij kon Elna, die op haar zijde lag, goed zien en zo heimelijk bespieden. ‘Dit is schoonheid’, bedacht hij en hij besepte hoe graag hij haar zag. De bruine teint van haar huid van deze zomer op Wight was nu eerder wit porselein.

Een lok van Elna’s rode haar lag over haar linkerslaap en eindigde op het kussen. Haar borst ging zachtjes op en neer en haar arm drukte de lakens net laag genoeg om een van haar perfecte borstjes onbedekt te laten.

Het maakte hem oprecht gelukkig dat hij zo mocht genieten van haar aanwezigheid in al haar kwetsbaarheid en dat deed hem het grote verdriet, dat hij sinds de dood van Calonge had, even vergeten.

Hoewel hij de vorige nacht niet had geslapen, voelde hij zich voldoende verkwikt om op te staan en kroop zo voorzichtig als hij kon uit bed. Het dikke tapijt hielp hem om bijna geruisloos naar de badkamer te sluipen.

Een tiental minuten later had Arno het hotel verlaten. Hij kon ervan genieten om even alleen te zijn en een vroege wandeling verzekerde hem meestal van dat plezier. Hij wandelde de berg af, naar het noorden van La Voulte-sur-Rhône, het stadje waar de Eyrieux in de Rhône uitmondt. Hij volgde de rivier stroomopwaarts via ‘La Dolce Via’, een oude spoorwegbedding die nu een fiets- en wandelpad was. De wandeling deed hem deugd. Hij had veel om over na te denken, maar vooral rust nodig. Hierbeneden in de vallei

was het fris en mistig. Nevel lag als een deken over de rivier die hier een twintig meter breed was en, naast het licht gekabbel van het water, was er bijna geen ruis te bekennen.

Hij had nog niet heel ver gewandeld en was van plan om terug te keren, toen hij een paar meter verderop een man opmerkte die had plaatsgenomen op een bankje langs het pad. Hij keek voor zich naar de rivier die hier een gracieuze bocht maakte voor ze uitmondde in de Rhône.

Arno moest even slikken, want hij herkende de man. Hij stapte in de richting van het bankje en ging naast hem zitten. Ze keken elkaar aan en zochten zich een plaats op dit ongemakkelijke moment.

‘Het is dus gebeurd?’, vroeg hij.

Arno knikte.

Calonge keek terug naar de rivier. ‘Het moest, Arno. Ik vind het jammer voor jou en ik weet dat je mijn steun nog had kunnen gebruiken, maar ... ik kon niet anders.’

Arno stelde Calonge gerust: ‘Dat weet ik. Ik vind wat je gedaan hebt ontzettend moedig.’

Calonge legde zijn hand op de arm van Arno. ‘Moedig is het niet, maar wel het enige wat ik nog kon doen om de Porters en de wereld van een bijna vaststaand feit en groot onheil te redden. Ik wil niet weten hoe het is gebeurd. We mogen nu niet meer ingrijpen. Alles moet zijn verder verloop kennen.’

Arno zuchtte diep. ‘Dit is zo moeilijk. Je bent een vriend geworden en ik zal je zo missen. Ik moet je beslissing aanvaarden, maar het is niet gemakkelijk.’

Calonge en Arno keken bij de start van het gesprek nog naar de Eyrieux, maar terwijl ze aan het praten waren hadden ze zich allebei een halve slag gedraaid en keken ze elkaar aan.

‘Ik ben wel blij dat ik je nog eens zie. Ik ben je zo dankbaar voor wat je hebt gedaan voor mij, de Porters en de wereld.’

Calonge lachte. ‘Je bent een mooie mens, veel mooier dan ik ooit ben kunnen zijn en dat is meteen ook de reden waarom ik je zeker nog even wou spreken.’ Arno was het mysterie in de woorden van zijn vriend gewoon en onderbrak hem niet.

‘Ik heb veel fouten gemaakt in mijn te lange leven. Ik heb spijt. Ik wil me ook op geen enkele manier vergoelijken, want het zou de ernst van wat ik als jammer ervaar te veel relativiseren. Je zult in de komende dagen, weken, maanden en jaren misschien een andere Calonge leren kennen. Ik zou vergeving willen vragen aan iedereen die ik kwaad heb gedaan, maar dat is nu zinloos. Ik kan jou nu wel om vergeving vragen en dat is meteen een van de redenen waarom ik je zeker nog even wou spreken.’

Arno schudde heftig met zijn hoofd. ‘Doe dat niet. Ik heb dat niet nodig. Ik begrijp wel wat je bijzondere taak heeft meegebracht. Ik wil niet dat je je hier schuldig over voelt.’

Calonge reageerde niet op Arno’s weerwerk. ‘Ik heb je in een avontuur gesleurd en ik heb je de helft van het verhaal dat eraan voorafgaat niet verteld. Ik heb dat, toen ik de tijd had, niet gedurfd. Ik voelde ook schaamte en sommige dingen zijn ook bijna niet meer uit te leggen. Misschien is dit een verontschuldiging voor wat ik fout heb gedaan. Ik ben er ook niet helemaal uit, maar ik besef nu wel dat ik een aantal kansen heb laten liggen.

Wees gerust. Je zult nog twijfelen aan wie ik was en je zult je nog vragen stellen waarom ik bepaalde dingen heb gedaan. Weet dat elke beslissing die ik nam, ingegeven werd door de informatie

die ik op dat moment had. Nadien is het altijd gemakkelijk om een oordeel te vellen en te beseffen dat ik foute keuzes had gemaakt, maar zoals altijd, als je niets doet, kun je ook niets misdoen en niets doen is nu net niet wat verwacht wordt van de Preporter.

Onze tijd is beperkt en ik vrees dat ik je moet vragen om nog een laatste opdracht uit te voeren. Het is er een die van belang is voor je eigen toekomst en die van de Porters.’

‘Tuurlijk, zeg het me. Ik zal alles doen wat ik kan om dit tot een goed einde te brengen.’

‘Echt moeilijk zou het niet mogen zijn, denk ik, alhoewel ... Je moet er wel voor naar Dusfort in Catalonië en dat is een plek die door Pellir in het oog zal worden gehouden.’ Calonge zuchtte diep. ‘Enfin, ik denk dat we nu in een situatie terecht zijn gekomen waarbij je, wat je ook doet, ontzettend op je hoede zult moeten zijn.’

Arno wist niet zo goed wat hij nu moest zeggen en hij staaarde naar de nevel die de Eyrieux nog steeds bedekte. Hij had natuurlijk wel kunnen vermoeden dat hij Calonge nog wel eens zou ontmoeten. Dat hij, gezien de omstandigheden, nog wel Essentens zou zijn gegaan de laatste dagen van zijn leven om het een en het ander recht te zetten of bij te sturen, maar nu hij het meemaakte was dit een zeer bevreemdende en verwarrende ervaring. De menselijke geest is hier niet op ingesteld. Hij wist echt niet hoe hij hiermee moest omgaan. Hoe kon hij afscheid nemen van iemand die hier nu ‘in levenden lijve’ naast hem leek te zitten? Het viel hem dan ook moeilijk om zich te concentreren op wat Calonge aan het zeggen was. Arno kende Dusfort van de verhalen die hij hoorde in Carisbrooke en Batail, maar hij meende zich vooral te herinneren dat er daar eigenlijk niets meer te zoeken of te vinden was.

‘Het is een groot en eeuwenoud huis en een groot deel is intact gebleven en ondertussen werd het ook grotendeels

heropgebouwd en gerenoveerd. Elna kent er haar weg.’ Calonge veranderde zijn toon. ‘Hoe gaat het met Elna?’, vroeg hij bijna vaderlijk.

‘Goed, min of meer’, antwoordde Arno. ‘Ik vraag me af hoe ik deze boodschap ga brengen. Ze zal er ook wel naar uitzien om je nog even te ontmoeten, denk ik.’

Calonge glimlachte geheimzinnig. ‘Wie weet?’

‘Als jij het al niet weet’, grinnikte Arno.

Ze moesten hartelijk lachen en dat maakte de ontmoeting op slag wat minder zwaarmoedig.

‘Ik denk dat ik terug naar het hotel moet. Ze zullen ondertussen wel opgestaan zijn en zich afvragen waar ik ben. Ik denk niet dat het een goed idee is om hen nu ongerust te maken’, zei Arno, nadat ze een tijdje voor zich uit hadden zitten staren. De nevel begon hier en daar op te lossen en de rivier werd meer en meer zichtbaar.

De oude Preporter keek zijn leerling in de ogen. ‘Je bent voorbestemd om Preporter te worden en daardoor ook de enige die de vele problemen kan en moet oplossen. Dat is een hele verantwoordelijkheid, maar ik geloof in je talenten en het feit dat je voorbestemd bent. Dat moet je toch wat geruststellen. Ik ben ervan overtuigd dat je er klaar voor bent en dat je tot grootse dingen in staat bent. Je gelooft dat zelf misschien nog niet echt, maar dat hoeft ook niet.’ Calonge was ondertussen recht gaan staan en Arno was hem gevolgd. Hij legde zijn hand op de schouder van Arno.

‘Ga eerst naar Dusfort. Daar ligt, volgens mij, de mogelijke sleutel tot de ommekeer die nu noodzakelijk is geworden. Neem je tijd, wees voorzichtig en rijd langs de routes waar men je niet verwacht.’